

Отъ царя Шишмана тры хилады свата,
А съ Мирчета хилада сватове;
Дойде Лютвидъ съ хиладо свата,
Отъ Меглена събрахъ до хиладо свата.

* * *

Отидохъ по невѣстѣ младѣ,
Приближихъ по край приморие,
Проговори Мирче отъ Охридъ войвода:
Свѣтлый царе! наша българска похвало!
Наши свати силни приличить на войскѣ,
Да идиме въ краля Бѣломѣтскы,
Да пакниме града Бѣломѣтка,
Да познае кои сме мы Българи,
Да не мами Ива отъ Меглена,
Славнаго ни Тесалскы войвода!

* * *

Царь Шишманъ тихо проговори:
Не прилѣга намъ това да правиме!
Таковъ вычай да не оставаме!
Сиротинѣмъ ташко да не быде!
Царь Шишманъ това заостави.
Прѣвозихъ прѣко синѣо море,
Па развихъ кърстаты заслоны,
Развѣяны отъ свилено платно,
Извезаны лъвовы отъ злато,
Пропѣштены ресары отъ срьберо;
Засвирихъ свиркы отъ рогове
И влѣзохъ въ града Бѣломѣтка.

* * *

Причака гы кралотъ Бѣломѣтскы,
Гоштѣва гы за недѣлѣ выше.
Того й рече Мирче отъ Охридъ:
Да ли чюешъ крале Бѣломѣтскы?